

еднѣ приказка, отъ коѣ-то щещь ся научишь, че никакъ не бѣва да лъжемъ нито на шегъ.

Имаше едно момче, кое-то бѣше ся научило да ся шегува и да казва лъжи. То имаше обичай да припка и да выка: „Вълкъ! вълкъ!“ кога-то нѣмаше нищо. То правяше това за да направи чловѣци-тѣ да мислятъ, че имаше вълкъ, и така да дойдѣтъ да му помогнатъ. Кога-то тѣ дойдяхъ и видѣха, че нѣма нищо, момче-то имъ ся смѣеше.

То гы измамваше така нѣколко пѣти. Единъ денъ вълкъ-тѣ *вѣсшинъ* дойде, и момче-то бѣгаше и выкаше съ колко-то си сълж имаше: „Вълкъ! вълкъ!“ нѣ чловѣци-тѣ, като мислѣхъ че момче-то пакъ искаше да гы измамы, не отидохъ вече да му помогнатъ; и така вълкъ-тѣ дойде при него, грабнѣ го, и безъ малко щѣше да го удави.

Има еднѣ старѣ, нѣ добрѣ и истинскѣ поговоркѣ: „Лъжець-тѣ ся не вѣрва дори и кога-то истинѣ казва.“

Затова, младо дѣте, научи ся отъ сега да казвашъ всякога истинѣ-тѣ.